

ת"פ 36920/02/21 - מדינת ישראל נגד רוני אנס ג'והרי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 36920-02-21 מדינת ישראל נ' ג'והרי(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

רוני אנס ג'והרי הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בשורת עבירות רכוש ומרמה כמפורט להלן: קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) (33 עבירות); שימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום תוך הפקת רווחים או טובות הנאה, לפי סעיף 40(ג)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט - 2019 (3 עבירות) (להלן - חוק שירותי תשלום); וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (30 עבירות).

2. כתב האישום מחזיק 31 עמודים ומפורטים בו 33 אישומים. אין צורך לפרט את העובדות במדויק שכן האירועים דומים וחוזרים על עצמם ומשכך, אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

בחלק הכללי צוין כי הנאשם נהג להחזיק במספר מכשירי טלפון נייד, בהם החליף לעיתים קרובות את כרטיסי ה-SIM, ובאמצעותם יצר קשר עם מתלוננים שהשאירו את פרטיהם בעמודי פייסבוק שהציעו למכירה מוצרים שונים. הנאשם התחזה לנציג אתר המכירה הרלוונטי וכך קיבל לידיו את פרטי כרטיסי החיוב של המתלוננים, לצד פרטים אישיים ובין היתר מספרי תעודת זהות. בין החודשים 5/20 ועד 1/21 ביצע הנאשם באמצעות פרטים אלו כ-280 עסקאות טלפוניות ואינטרנטיות ורכש בדרך זו מוצרים עבורו ועבור בני משפחתו וזאת בסכום כולל של מעל ל-190,000 ₪.

3. לצורך שלמות התמונה ראוי לציין כי חוק שירותי תשלום אשר נכנס לתוקף ביום 14.10.20 ביטל את חוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 (להלן - חוק כרטיסי חיוב) ובכלל זה את העבירות שהיו קבועות בו. הצדדים לא טענו דבר בעניין משמעות הנושא ואצין שבכל מקרה, בעבירות אשר נעברו עת היה חוק כרטיסי חיוב היה בתוקף (אישומים 33-4) לא ייחסה המאשימה עבירות מכוחו, אלא עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (לדין בנושא משמעות ביטול איסור פלילי בהוראת חוק, ראו: סעיפים 4-5 לחוק העונשין; רע"פ 8273/13 מדינת ישראל (עיריית תל אביב - יפו) נ' ליאור חיימוביץ (25.10.2014)).

תסקיר שירות המבחן

4. בשל גילו של הנאשם התבקשה הפנייתו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה ובתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 20, שהתגורר בבית אמו עד למעצרו, ושהה בתנאים של מעצר בית בשל מעורבותו בהליך אחר. הנאשם תאר כי בשל מצב כלכלי דוחק החליט לבצע הונאות באמצעות רשת האינטרנט וזאת על מנת לרכוש עבורו ועבור בני משפחתו מזון, לבוש וציוד נדרש. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל דימוי וערך עצמי נמוך, שגדל בתנאים מורכבים וקשים וכי קיימת אצלו נטייה לעמדה קורבנית. צוין עוד כי הנאשם נוטה לצמצם מחומרת העבירות והביע קושי לבחון את התנהלותו ולקבל אחריות מלאה על מעשיו. לאור כל זאת לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

5. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם רכש במרמה מוצרים רבים ובהם מותגי יוקרה ואף שילם קנסות באמצעות מעשי המרמה שביצע. נטען כי מעשים אלו פגעו בערכים המוגנים של שמירה על קניינו של הפרט ובטחונו האישי, כמו גם פגיעה בתחושת הביטחון של הציבור והסדר הציבורי. כן נטען שמדובר בעבירות שבוצעו בתחכום רב ואגב תכנון, וזאת במשך תקופה ארוכה וכלפי עשרות מתלוננים שונים. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה שיש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום, וזאת בהתאם לכללים שהותוו בפסיקה. המאשימה חילקה את האישומים לקבוצות מתחמים כמפורט להלן: באישום הראשון, עתרה למתחם הנע בין 15 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר; באישומים 2,3,7,8,9,11,12,17-26,29-33, בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בכל אישום; באישומים 4,10, 13, 14,15,16,27, בין 8 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בכל אישום; ובאישומים 5,6, בין 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בכל אישום. כל זאת לצד רכיבי ענישה אחרים בדמות מאסר על תנאי, קנס משמעותי, פיצוי למתלוננים והתחייבות. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם נטען כי מדובר בנאשם שלחובתו עבר פלילי מכביד יחסית וכי העבירות בוצעו אגב ניהול הליך פלילי נוסף בו הורשע בעבירות תקיפה לשם גניבה, גניבה ושיבוש מהלכי משפט. ביחס לתסקיר שירות המבחן נטען כי הוא מצביע על אי לקיחת אחריות ועל היעדר אופק שיקומי. משכך, עתרה המאשימה לעונש שלא יפחת משש שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

6. ב"כ הנאשם טען שיש לראות בכל האישומים כמסכת עובדתית אחת ובה תוכנית עבריינית אחת המצדיקה קביעת מתחם עונש הולם אחד לכל האישומים. נטען כי מדובר בעבירות בעלות אופי דומה, שבוצעו בסמיכות זמנים ובשיטה דומה, וכי המוצרים שנרכשו הם מוצרי צריכה בסיסיים כדוגמת מזון, ביגוד, טבק וכיוצ"ב. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה ההגנה לפסיקה ונטען כי הוא נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. באשר לקביעת עונשו של הנאשם נטען כי הוא הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי רב, כמו גם העדת עשרות עדי תביעה, וכי הוא השתלב בטיפול במסגרת מעצרו ועל כן אין להחמיר בעונשו.

7. הנאשם בדברו האחרון ציין כי הוא מבין את חומרת מעשיו ולא ישוב עליהם. כן סיפר כי השתלב בהליך טיפולי במסגרת מעצרו וכי ברצונו להתמיד בכך.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין.

9. לצורך קביעת מתחם הענישה על בית המשפט לקבוע תחילה אם העבירות המתוארות בכתב האישום מהוות אירוע אחד או שמא מדובר במספר אירועים, ובהתאם לכך לקבוע את מספר מתחמי הענישה. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם נפרד לכל אישום, בעוד שההגנה טענה שמאחר ומדובר בדפוס פעולה זהה, על-פי תכנית עבריינית זהה, ובסמיכות זמנים, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכלל האישומים. אציין כבר עתה כי לדידי יש לקבל את עמדת ההגנה בנקודה זו. אנמק להלן מסקנתי.

10. מדובר בשורת עבירות דומות שבוצעו באמצעים דומים, אם לא זהים, ובנסיבות דומות, וזאת כחלק מתוכנית עבריינית אחת (ראו נסיבותיו של רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015)). העבירות בוצעו בסמיכות זמנים ולאורך מספר חודשים. מעשים אלו מקיימים לדעתי את מבחן הקשר ההדוק לגביו נקבע כי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד ... ניתן לומר כי בריגיל לקשר כזה הבין עבירות יימצא אכאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או אכאשר תהיה חלק מאותה תוכנית עבריינית אפאכאשר תבוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה" (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014)); להלן - **הלכת ג'אבר**). כן ראו: "[המעשים - י.ט] התבצעו באופן שחזר על עצמו, בסמיכות זמנים ובנסיבות דומות ... אין בכך כדי לגרוע מן החומרה שיש לייחס לדברים. ה'אירוע' כולל שלושה מעשים חמורים..." (ע"פ 4197/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.4.2015)).

11. ראוי להדגיש כי המאשימה לא ביקשה לראות בכל עסקה ועסקה כאירוע נפרד. בקשתה היא לראות בכל **קבוצת** עסקאות בכרטיס חיוב של **מתלונן** פלוני כאירוע נפרד. באופן זה אף נוסח כתב האישום, אשר ייחד אישום נפרד לכל העסקאות שבוצעו בכל כרטיס חיוב. רוצה לומר, שהמאשימה רואה בעובדה שמדובר במתלוננים שונים כנסיבה המצדיקה קביעת אירוע נפרד ביחס לכל העבירות שבוצעו כלפי מתלונן. טיעון זה אינו משולל יסוד ואכן ישנם מקרים בהם יראה בית המשפט בעבירות שבוצעו כלפי מתלוננים שונים כאירועים נפרדים מטעם זה בלבד וזאת, בין היתר, על מנת להעניק משקל ראוי לאינטרס המוגן של כל מתלונן ומתלונן (ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015)). ואולם, בשים לב למהות העבירות מושא ענייננו איננו סבור שהאינטרס המוגן מחייב לראות בכל קבוצת עבירות כלפי מתלונן פלוני כאירוע נפרד. מבלי להמעיס מחומרת המעשים, אזכיר כי בהלכת **ג'אבר** מדובר היה בעבירות מין שבוצעו כלפי שני מתלוננים שונים ועדין נקבע שמדובר באירוע אחד. כן אפנה בעניין זה לדוגמא שהוזכרה בהלכת **ג'אבר** המתאימה לענייננו: "במקרה זה, נפלו קורבן למעשים מספר אישי ציבור, והם אף בוצעו בהפרשי זמן זה מזה, כך שניתן לראות בפגיעה בכל אחד מהם "מעשה" נפרד - בין לפי המבחן הצורני-עובדתי ובין לפי המבחן שעניינו הערך החברתי המוגן (אשר מתייחס להגנה על כל אדם ואדם). עם זאת, הפגיעה בכלל הקורבנות נובעת מתוכנית עבריינית

אחת, ויש בין העבירות השונות קשר הדוק. לכן, אני סבורה כי נכון יהיה לנתחן כ"אירוע" אחד שבצידו ייקבע מתחם ענישה אחד".

12. כן, ראוי להפנות לדבריה של הנשיאה נאור בדנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016):

"דומני כי לשאלה אימתי עסקינן באירוע אחד ואימתי במספר אירועים, כאשר עסקינן בפרשה פלילית רבת היקף, לא תיתכן 'תשובת מחשב', והיא תלויה - גם בהגדרות המשוכללות ביותר - בנסיבות המקרה ובמבטו הכולל של בית המשפט על הפרשה. לשיקול הדעת נודע מקום מובהק, ובית המשפט ישקול אם צריך הוא להיכנס ל'פרטנות חשבונאית' או לקבוע שורה תחתונה ראויה".

13. לדידי, ראוי להביט על הפרשה כמכלול ולקבוע את גבולות המתחם בהתאם. כמובן שלצורך קביעת גבולות המתחם תובא בחשבון העובדה שמדובר במספר רב (מאוד) של מעשים נפרדים ואולם, יש להשקיף על הפרשה כאירוע אחד (רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015); דנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016); ע"פ 1082/14 **אשרף ג'סאר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015); ע"פ 5643/14 **עיסא ואח' נ' מדינת ישראל** (23.6.2015); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015)).

14. **הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות:** מעשי הנאשם פגעו בזכות הקניין של המתלוננים, בתחושת הביטחון של הציבור ובסדר הציבורי. כן נגרמה פגיעה בוודאות המסחר וביכולת הציבור ליתן מבטחו באמצעי תשלום מתקדמים. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית ומצויה ברף גבוה של חומרה וזאת לאור היקף המרמה והתחכום. הנאשם פגע ברכוש הזולת בצורה ממשית כשביצע מספר רב של עסקאות בסכום מצטבר גבוה מאוד.

15. **הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** מדובר במעשים שנעשו תוך תכנון מוקדם ותחכום רב. בחלק מהמקרים פנה הנאשם מיוזמתו אל המתלוננים, לאחר שאלו התעניינו ברכישת מוצר מסוים והותירו פרטי התקשרות בעמודי מכירה שונים ברשת החברתית פייסבוק. הנאשם התחזה לאיש מכירות, יצר קשר עם המתלוננים והציע להם לרכוש את המוצר ובדרך זו נטל מהם את פרטי כרטיס החיוב שבבעלותם. ביתר המקרים, נותר האופן בו הושגו פרטי כרטיסי החיוב, עלום. הנאשם רכש באמצעות כרטיסי חיוב אלו מוצרים רבים ובמספר מקרים אף הרהיב עוז ועשה בהם שימוש לצורך תשלום חובות למרכז לגביית קנסות. ודוק: שלא כטענת הסנגור, אין מדובר רק ברכישת מוצרי צריכה בסיסיים ודי לעיין ברשימת המוצרים שבכתב האישום על מנת לקבל תמונה ברורה בדבר מהות המוצרים שנרכשו. היקף הנזק שנגרם משמעותי והוא עולה על 190,000 ₪. אדגיש כי העובדה שהגופים שנפגעו כלכלית ממעשים אלו אינם מחזיקי הכרטיסים, אלא בעלי העסק מהם נרכשו המוצרים (ראו הודעת המאשימה מיום 22.8.21), אינה מפחיתה מחומרת המעשים. כן אציין כי למחזיקי הכרטיסים בוודאי נגרמו נזקים עקיפים כגון פחד, טרדה והוצאות על מנת להביא לביטול העסקאות שנעשו במרמה בכרטיסי החיוב שלהם.

16. **מדיניות הענישה** בעבירות אלו מגלה מנעד ענישתי רחב יחסית, והיא תלויה מטבע הדברים בנסיבות המקרה הכוללות ובכלל זה מידת התכנון, התחכום והיקף הביצוע של העבירות. לצורך עמידה על מדיניות הענישה הנוהגת אפנה

לפסקי הדין הבאים: רע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015), בו התקבלו בקשות רשות ערעור של חמישה נאשמים שהורשעו בעבירות קשירת קשר לביצוע פשע וריבוי עבירות של הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. הנאשמים עשו שימוש בכרטיס אשראי מזויף בכ-80 עסקאות בסכום כולל של עשרות אלפי שקלים (כל נאשם וחלקו), ונידונו לעונשי מאסר לתקופות שונות, שנעו בין שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות (לנאשם שחלקו היחסי היה הקטן מכולם) ועד 32 חודשי מאסר בפועל לנאשם הדומיננטי; רע"פ 249/21 **איתמר חנונה נ' מדינת ישראל** (11.2.2021), בו נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע בשבעה אישומים ובהם שורת עבירות מרמה בכרטיסי חיוב. הנאשם התחזה לנציג אתרי מכירות ובאופן זה נטל מהמתלוננים את פרטי כרטיסי החיוב שבבעלותם וביצע בהם עסקאות בסכום כולל של מעל ל-70,000 ₪. הנאשם, שעברו היה מכביד, נידון ל-24 חודשי מאסר בפועל, והפעלת מאסר מותנה במצטבר כך שסה"כ הוטלו עליו 34 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה וכך, כאמור, גם בקשת רשות הערעור; רע"פ 1579/16 **איהאב ספיאן נ' מדינת ישראל** (28.2.2016), בו נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע בשורה של עבירות הונאה בכרטיסי חיוב מזויפים, קבלת דבר במרמה וניסיון לקבלת דבר במרמה, בסכום כולל של למעלה מ-36,000 ₪ ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל (יצוין כי ברוב המקרים העסקאות לא אושרו ובפועל אושרו שתי עסקאות בסך כולל של כ-1,600 ₪); רע"פ 49063-01-17 **לביאן'מדינת ישראל** (16.3.2017), בו נדחה ערעורה של נאשמת שהורשעה ב-15 אישומים ובהם 366 עסקאות במרמה, בסכום כולל של כ-120,000 ₪ ונידונה לתשעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה, הנאשמת השיגה מספרי כרטיסי חיוב של מתלוננים שונים, בין היתר על ידי יצירת קשר טלפוני והתחזות לנציגת שירות של גופים שונים. לאחר שקיבלה את פרטי כרטיסי החיוב, ביצעה באמצעותם עסקאות לרכישת מוצרים שונים במרמה. עברה של הנאשמת היה קל יחסית ונסיבותיה האישיות היו לא קלות; רע"פ 5328/20 **שמעון ממון נ' מדינת ישראל** (1.9.2020), בו נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע בכ-120 עסקאות מרמה שונות בכרטיסי חיוב בשווי כולל של מעל 70,000 ₪. הנאשם התחזה לאישה באתרי היכרויות, יצר קשר עם גברים ושכנע אותם להזמין עבורו אוכל ממסעדות שונות. במקביל, התחזה לנציג המסעדה ובדרך זו נטל מהמתלוננים את פרטי כרטיס החיוב שבבעלותם ועשה בו שימוש. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה התקבל תוך שצוין כי היה ראוי לקבוע את מתחם הענישה בין 18 ל-36 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. עונשו של הנאשם הוחמר ל-24 חודשי מאסר בפועל, וכאמור, בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה. יצוין כי בעברו של הנאשם הרשעה בעבירת סמים שלא לצריכה עצמית; רע"פ 64068-04-21 **מדינת ישראל נ' דימיטשטיין** (19.7.2021), בו התקבל ערעור המדינה על קולת עונשו של נאשם שהורשע בעבירות הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמך מזויף. הנאשם, ביחד עם אחר, רכש מוצרים באמצעות כרטיס חיוב מזויף בשווי כולל של כ-15,000 ₪. בית משפט השלום נתן בכורה לשיקולי שיקום וגזר עליו מאסר על תנאי, צו מבחן וצו של"צ וכאמור, ערעור המדינה התקבל ועונשו הוחמר ל-4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות תחת צו השל"צ.

17. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו נע בין 28 חודשי מאסר בפועל ועד 50 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

18. אקדים ואומר שאינני סבור שהוכחו סיכויי שיקום ובכל מקרה לא כאלו המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. שירות המבחן התרשם שקיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד וצוין שהנאשם מתקשה להתבונן על התנהלותו

הפסולה, אינו מודע מספיק לחומרת מעשיו והוא אינו בשל לעריכת בחינה מעמיקה של מצבו. ברוח דברים אלו צוין כי בעת הזו לא נמצא הנאשם מתאים להתערבות טיפולית והוא אף אינו רואה עצמו זקוק לכך. יתרה מזו, הנאשם הביע בפני שירות המבחן עמדות שיש בהן להעיד על אי הפנמת חומרת המעשה והציג עמדה קורבנית. משכך, חרף גילו הצעיר, אין בסיס למסקנה בדבר סיכויי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה.

19. לצורך קביעת עונשו של הנאשם נתתי דעתי לגילו הצעיר (כבן 20), להודאתו בהזדמנות הראשונה, אשר חסכה זמן שיפוטי לא מבוטל וביטאה במובן מסוים קבלת אחריות וחרטה. בעניין זה אציין כי הנאשם הודה בכתב האישום המונה 33 אישומים (ובהם כ- 280 עסקאות שונות) וכולל 80 עדים, כפי שהוא, וזאת בהזדמנות הראשונה. התנהגות זו מלמדת על חרטה ורצון לכפר על העבירות, והוא אפוא בבחינת מוֹדָה וְעֵזב יְרֵחָם (משלי, כח, יג). עוד נתתי דעתי לנסיבות חייו כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר ולכך שלטענתי שולב בטיפול בהיות עצור. אכן, יש לברך על כל ניסיון שיקומי בו נוטל חלק הנאשם, במיוחד על רקע מסקנת שירות המבחן והגיל הצעיר. כן, הבאתי בחשבון את התקופה בה שוהה הנאשם במעצר, את הקשיים בהם נתונים עצורים במהלך משבר הקורונה וכן את הנזק שייגרם לנאשם ולבני משפחתו בשל עונש מאסר ממושך, בין היתר בשל גילו הצעיר.

20. מנגד, הבאתי בחשבון את עמדתו ביחס לביצוע העבירות כפי שהובעה בפני קצינת המבחן, ממנה עלה היעדר הפנמה מלאה של חומרת האירוע וכן חוסר אמפטיה למתלוננים. הבאתי עוד בחשבון לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם הכולל שתי הרשעות בעבירות החזקות סם לצריכה עצמית וכן שמתנהל נגדו הליך פלילי בו הודה והורשע בעבירות של תקיפה כדי לגנוב, גניבה והפרת הוראה חוקית (ונתתי דעתי לכך שההליך אינו חלוט). בהקשר זה אציין כי חלק מהעבירות מושא תיק זה בוצעו במהלך ניהול התיק האחר ואף נתון זה יש להביא בחשבון.

21. המסקנה המתחייבת משקלול הנתונים שלעיל היא כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בגדרי המתחם. ברי כי עונש מאסר לריצוי בכליאה הוא עונש קשה ומכאיב, אשר נלוות לו השלכות שליליות רבות ונאמר עליו כי הוא "תענוג מפוקפק גם בבתי הסוהר הטובים ביותר; משמעו שלילת חרות, ניתוק מן המשפחה, היות האדם נתון למרות יומיומית של הזולת, חברה לא מלבבת על פי רוב, ועוד כיוצא באלה" (ע"פ 6020/12 **מדינת ישראל נ' עדן** (29.4.2013)). הדברים יפים במיוחד מקום בו מדובר בנאשם צעיר הנאסר לראשונה בחייו. לא התעלמתי מכך שנושאים אלו עמדו במרכז של **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, בראשות השופטת ד. דורנר (2015), אשר ציין את ההשפעה הקרימינוגנית של עונש המאסר והמליץ להימנע מהטלת מאסרים מקום בו הדבר אינו מתחייב לצורך הגבלת חירותם של עבריינים שמסוכנותם לחברה גבוהה. במקרה זה עונש המאסר מתחייב לאור גבולו התחתון של המתחם שנקבע, והיעדר סיכויי שיקום המצדיקים חריגה מהמתחם. עם זאת, לאור הנסיבות לקולה שפורטו לעיל, ובמיוחד הגיל הצעיר וההודאה בהזדמנות הראשונה, ראוי למקם את עונשו קרוב יחסית לתחתית, אם כי שלא בתחתית ממש (לשיקולים לקביעת העונש בגדרי המתחם ראו למשל ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת** (22.12.2020)).

22. **פיצוי:** במהלך הטיעון לעונש הפרידה המאשימה בין הגופים שנפגעו כלכלית ממעשי הנאשם, לבין הנזק הבלתי ממוני שנגרם לבעלי הכרטיסים. בהמשך, הודיעה המאשימה שלאחר בדיקה עולה שהגופים שנפגעו כלכלית הם בעלי העסקים שמהם נרכשו המוצרים (למעט בעסקאות שבוצעו באמצעות כרטיסי חיוב של חברת כאל-מקס, לגביה

לא התקבלו תשובות, אך יש להניח שמדובר באותה מערכת יחסים חוזית ומשכך באותם גופים שנשאו בנזק). בהודעה נוספת הודיעה המאשימה שאינה עומדת על פיצוי לגופים אלו. עתירתה לפיצוי בעלי הכרטיסים נותרה בעינה.

23. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **34 חודשי מאסר בפועל**, החל מיום מעצרו - 19.1.21.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 10,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם ביום 1.4.22 ובכל 1 לחודש שלאחריו. היה והקנס או חלקו לא ישולם במועד - תעמוד יתרת הקנס לתשלום מידי.

ד. **פיצוי** - המאשימה הודיעה שאינה עומדת על פיצוי בעלי העסקים במסגרת הליך זה ומשכך, לא אורה על פיצוי כאמור. לא התעלמתי מהאפשרות להורות על פיצוי אף בנסיבות אלו (ע"פ 5860/14 **אסף לביא נ' מדינת ישראל** (6.3.2016)) ואולם לא סברתי שמקרה זה מצדיק חריגה מעתירת המאשימה וגופים אלו רשאים כמובן להגיש תביעות אזרחיות בנושא. עם זאת, ביחס לבעלי הכרטיסים, מקובל עלי שאלו ניזוקו באופן המצדיק פיצוי אף אם לא סבלו נזק כלכלי, אלא זה גולגל אל בעלי העסקים מהם נרכשו המוצרים. בעלי הכרטיסים זכאים לפיצוי בגין נזק לא ממוני במסגרת הליך הפלילי, אם כי בסכום מתון התואם את עקרונות הפיצוי הפלילי. אני פוסק לכל אחד מהמתלוננים בעלי הכרטיסים סך של 500 ₪. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום רשימה הכוללת את שמות בעלי הכרטיסים והפרטים הנדרשים לצורך העברת התשלום אליהם.

ה. בהתאם להסכמת הצדדים, שאלת החילוט תידון לאחר שתתקבל עמדת המאשימה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.